

ת"פ 47270/03/20 - גו נייצר ישראל - יבוא ושיווק בע"מ נגד המחלקה להנחיית, מוסמכי היועץ המשפטי לממשלה

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 47270-03-20 המחלקה להנחיית תובעים מוסמכי היועץ המשפטי לממשלה נ' דאוד ואח'

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה עמית פרייז
מבקשת/ נאשמת 2
גו נייצר ישראל - יבוא ושיווק בע"מ
ע"י עו"ד אוהד חן

נגד
משיבה/ מאשימה
המחלקה להנחיית
מוסמכי היועץ המשפטי לממשלה
ע"י עו"ד עפרה אורנשטיין

החלטה

לפניי בקשה לביטול כתב האישום, מטעם נאשמת 2, המבוססת על טענות בדבר אי קיום הבטחה מנהלית, אי סבירות בהחלטה להגיש כתב אישום, והפליית הנאשמת על פני חשודים ונחקרים אחרים.

נגד הנאשמים הוגש כתב אישום (מתוקן) בעקבות בקשה להישפט, במסגרתו מיוחסת לנאשמים עבירה של שימוש אסור במקרקעין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, נאשם 1 מחזיק במקרקעין שייעודם חקלאי. נאשם 1 בנה ללא היתר מבנה אסכורית של 1400 מ' על רצפת בטון קיימת. ביום 21/6/17 הוצא צו הריסה מנהלי למבנה, שפקע לאחר כשנה וחצי. ביום 2/7/17 נחתם חוזה שכירות בין נאשם 1 לנאשמת 2, והחל ממועד זה ולכל המאוחר החל מיום 25/12/17, השכיר נאשם 1 את המבנה לנאשמת 2, והיא עשתה בו שימוש לאחסנת סחורה ומשרד עד ליום 21/8/19, שאז פינתה אותו בעקבות הודעה על הטלת קנס מנהלי.

לטענת הנאשמת, מיד עם פתיחת החקירה נגדה, משנודע לה על ידי החוקרים כי היא עושה שימוש לא חוקי במקרקעין, היא החלה במרץ לחפש מקום אחר. עוד טענה כי הובטח לה על ידי החוקרים, שבכפוף לעזיבתה את המקום ייסגר התיק כנגדה.

עוד נטען כי למרות שעזבה את המקום, הוטל עליה קנס מנהלי, ובקשה לביטול נדחתה. זאת בנימוק שגם במקום אליו עזבה היא מבצעת שימוש אסור במקרקעין, וכן מכיוון שלא עמדה במדויק על פינוי בתקופת ההתראה שקיבלה. זאת חרף העובדה שבמקרים רבים אחרים לא מקפידים הקפדה יתרה על פינוי בתוך תקופת ההתראה, ובכך היא הופלתה

לעומת אחרים, לגביהם היתה סובלנות לפינוי אף בתקופה של כארבעה חודשים ממתן ההתראה. עוד נטען כי בהטלת הקנס, על המאשימה היה להביא בחשבון רק את העבירה שנעברה במקום נשוא כתב האישום, ולא את השימוש האסור במקומה החדש של הנאשמת.

לטענת ב"כ המאשימה, כבר ביום 25/12/17, עקב ביקור מפקח במקום, התגלה השימוש האסור במקרקעין, ובאותו המועד נמסר לנאשמת כי היא מבצעת שימוש אסור במקרקעין. ביום 30/1/19 נערך ביקור נוסף של מפקח היחידה, במסגרתו הוסבר למנהלה של הנאשמת כי מדובר בעבירה של שימוש חורג, וכי בכוונת המדינה לפעול להפסקתו בהליך מנהלי.

עוד נטען, כי ביום 14/3/19 לנאשמת נמסרה התראה טרם הטלת קנס מנהלי, וניתנה לה ארכה בת 30 יום לפינוי על פי חוק. הנאשמת לא הפסיקה את השימוש, ולא פנתה ליחידה הארצית לאכיפה בבקשת אורכה לפינוי המושכר ומעבר למקום חילופי, תוך התחייבות בכתב לעשות כן תוך פרק זמן קצוב. לפיכך, ביום 12/5/19 הוצאה הודעת קנס מנהלי בסך 600,000 ₪ וההודעה נמסרה לנאשמת ביום 27/5/19. עד יום 1/8/19 (בכתב האישום נכתב 21/8/19), הנאשמת לא פינתה את המושכר.

דין והכרעה

הטענה הראשונה הינה קבלת הבטחה שלטונית מהחוקרים, כי אם יופסק השימוש האסור במקרקעין התיק נגד הנאשמת ייסגר. אולם, קיימת מחלוקת עובדתית בין הצדדים בדבר עצם מתן ההבטחה, כך שלא ניתן לברר טענה זו כעת, בשלב המקדמי של ההליך.

בד בבד יוער, כי אף אם יסתבר כי ניתנה בתחילת החקירה הבטחה שכזו, הרי על פי דברי הנאשמת עצמה, הבטחה זו היתה מותנית בפינויה מהמקום. והנה, אין חולק כי הנאשמת לא מיהרה לפנות את המקום, כך שהפינוי בוצע למעלה משנה וחצי לאחר תחילת החקירה, תקופה שיש בה בכדי לעקר את הרציונל של ההבטחה, ככל שאכן היתה.

באשר לטענת האכיפה הבררנית בין הנאשמת לבין אחרים אשר נטען כי ביצעו עבירות דומות, והתעכבו בפינוי מעבר לתקופת התראה, עד כדי כ-4 חודשים, ובכל זאת לא הוגשו בעניינם כתבי אישום.

אכיפה בררנית היא: "אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים להשגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא" (בג"צ 9396/96 סימונה זקין ואח' נ' ראש עיריית ב"ש ואח').

בפסיקה נקבע מבחן תלת שלבי לבחינת טענת אכיפה בררנית (ע"פ 8551/11 סלכני נ' מדינת ישראל). ראשית, יש לבחון מהי קבוצת השוויון הרלוונטית. שנית, יש לבחון האם מדובר באכיפה בררנית פסולה או שמא באכיפה חלקית

לגיטימית הנובעת מטעמים רלוונטיים. הטוען לאכיפה בררנית אינו חייב להצביע על מניע פסול העומד בבסיס החלטת הרשות בהעמדה לדין ואף אם הרשות התנהלה בתום לב, עשויה התנהלותה להיחשב להתנהלות פסולה. שלישית, האם הועמד בסיס ראיתי לבסס טענה של אכיפה בררנית ולסתור את חזקת תקינות המנהל.

כאמור בתגובת המאשימה, ככלל הרשות המנהלית נהנית מחזקת תקינות המנהל. על מנת לסתור חזקה זו לצורך הוכחת טענת האכיפה הבררנית, יש להציג תשתית ראיתית בדבר התנהלות שיטתית של הרשות המנהלית במקרים דומים, אל מול התנהלות שרירותית או התנהלות המבוססת על טעמים לא ענייניים, אשר ננקטה נגד הנאשם נגדו הוגש כתב האישום. ב"כ הנאשמת לא הביא דוגמאות להתנהלות שיטתית של רשויות האכיפה בעניין זה, ואף לא הפנה לשום מקרה קונקרטי על מנת להוכיח את טענתו. לפיכך, משלא עמדה הנאשמת בנטל הוכחת האכיפה הבררנית, לא ניתן לקבל טענה זו, ולו בשלב המקדמי בו אנו מצויים.

בד בבד יאמר, כי על פניו נראה שההתראה לנאשמת לא ניתנה בסמוך לאחר גילוי פעילותה במקום, אלא כ-15 חודשים לאחר גילוי זה. משמע, נראה שגורמי האכיפה פעלו לאורך זמן של ממש דווקא באורך רוח ביחס לנאשמת, ומשכך על פניו לא היה נדרש מהם לגלות סובלנות בעניינה לחריגה מתקופת ההתראה. אדרבא, שהמתינו חודשיים להוצאת הקנס המנהלי, למרות שהאורכה הפורמלית היתה בת חודש בלבד. זאת ועוד, אין חולק כי הנאשמת לא עתרה מעולם להארכת מועד לביצוע ההתראה.

עוד טוענת הנאשמת לאי סבירות ההחלטה שלא לבטל את הקנס המנהלי, המבוססת לטענתה, על העובדה כי הנאשמת העבירה את פעילותה למקום בו היא גם כן מבצעת שימוש אסור במקרקעין. לעניין זה יאמר, כי סעיף 8א' לחוק העבירות המנהליות מאפשר לתובע לבטל קנס למנהלי בהתקיים אחת מן העילות:

(1) העבירה לא נעברה או שהיא לא נעברה בידי הנקנס;

(2) נסיבות המקרה בכללותן אינן מתאימות להמשך קיום ההליכים.

על מנת שבית המשפט יתערב בשיקול דעתה של התביעה יש צורך להוכיח חוסר סבירות קיצוני בהחלטה. העובדה כי הנאשמת העבירה את פעילותה למקום בו היא ממשיכה לבצע שימוש אסור במקרקעין, מהווה שיקול סביר ורלוונטי שלא לבטל את הקנס המנהלי. הקנס המנהלי מוטל, בין היתר, לצורך הרתעה מלבצע עבירות דומות. במקרה זה הנאשמת לא הורתעה מהטלת הקנס, והמשיכה לבצע את פעילותה כלכלית הלא מוסדרת, אך במקום אחר. לפיכך לא ניתן לומר כי החלטת המאשימה שלא לבטל את הקנס המנהלי המבוססת על נימוק זה, חורגת באופן קיצוני ממתחם הסבירות.

לאור המפורט לעיל, הבקשה נדחית.

הדין (בעניין שני הנאשמים) נקבע להקראה ליום 29/4/21 שעה 13:00.

המזכירות תעביר את ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ו' אדר תשפ"א, 18 פברואר 2021, בהעדר
הצדדים.